

kun de seneste 20. Jeg bad desuden om at modtage kopi af arresthusets rapporter vedrørende magtanvendelse og anbringelse i observationscelle i den samme periode.

Jeg har herefter modtaget 13 forhørsnotater og to rapporter om observationscelleanbringelse. Jeg har ikke modtaget rapporter om magtanvendelse, og jeg går derfor ud fra at der ikke har været nogle tilfælde af magtanvendelse i den pågældende periode.

Ved min gennemgang af det modtagne materiale har jeg navnlig haft opmærksomheden henledt på hvorvidt proceduren i forhold til de gældende regler er blevet fulgt. Jeg har også været opmærksom på spørgsmålet om overholdelse af reglerne om notatpligt. Gennemgangen giver mig anledning til følgende bemærkninger:

7.1. Disciplinærsager

7.1.1.

Af de 13 forhørsnotater fremgår det at to vedrørte varetægtsarrestanter, 10 vedrørte personer som udstod fængselsstraffe, og det sidste en person som udstod en hæftestraf.

Otte sager endte med ikendelse af disciplinærstraf, i syv tilfælde strafcelle og i ét tilfælde bøde og betinget strafcelle. I fem af disse sager blev der hos de indsatte endvidere konfiskeret og destrueret rygeremedier, og i én af sagerne blev effekter tillige henlagt på depot.

Én af sagerne endte med tildeling af en advarsel. Også i denne sag blev der hos den indsatte konfiskeret og destrueret et rygeremedie.

Tre sager endte med enrumsanbringelse. I alle tre sager var der forud herfor sket foreløbig enrumsanbringelse. I to af sagerne om enrumsanbringelse skete der tillige politianmeldelse, heraf blev der i den ene sag endvidere truffet beslutning om brev- og besøgskontrol og fastsat nærmere retningslinier vedrørende besøg. I den tredje af disse tre sager blev effekter konfiskeret og destrueret.

Én sag endte med en enrumsanbringelse af en sådan karakter at den indsatte (som udstod en fængselsstraf) ikke blev udelukket fra alt fællesskab "forstået på den måde at han kan få fællesskab i fællesskabstiden med max. 1 medindsat og altid for låst dør." Af rapporten som ligger til grund for den foreløbige enrumsanbringelse, fremgår det at foranstaltningen skyldtes det forhold at indsatte den 27. september 1997 overfaldt en fængselsfunktionær. Af forhørsnotatet fremgår det at "farlighedskriteriet ved undvigelsen den 27. september 1997, hvor den indsatte ikke tøvede med at true personalet" er baggrunden for den videre anbringelse i enrum.

Der er således tale om et disciplinært forhold som ligger længere end to år tilbage i tiden, og som dermed ikke er begået i løbet af eller umiddelbart i tilknytning til den periode som jeg bad om rapporter fra. Sagen indgår derfor ikke i den kategori af sager som jeg bad om at låne, og derfor heller ikke i min gennemgang nedenfor af disciplinærsager.

Alle de øvrige (12) sager indgår i min undersøgelse. Det skyldes at de krav der gælder for behandlingen af sager der ender med disciplinærstraf, dvs. strafcelle eller bøde (jf. § 1, stk. 1, 1. punktum, i disciplinærstrafcirkulæret, angivet nedenfor), også gælder i tilfælde hvor der anvendes andre foranstaltninger (f.eks. enrumsanbringelse) over for den indsatte, herunder varetægts-

arrestanter, jf. pkt. 11 i direktoratets vejledning af 5. december 1995 om behandling af sager om disciplinærstraf mv. i Kriminalforsorgens anstalter og arresthuse.

Reglerne om gennemførelse af disciplinærsager over for afsonere (af både hæfte- og fængselsstraffe) findes i fuldbyrdelsesbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 421 af 21. juni 1973 med senere ændringer om fuldbyrdelse af frihedsstraf) og Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 10. marts 1976 med senere ændringer om anvendelse og fuldbyrdelse af disciplinærstraf over for indsatte og om disciplinærsagers gennemførelse. For så vidt angår varetægtsarrestanter, findes reglerne i bekendtgørelse nr. 491 af 12. september 1978 om ophold i varetægtsfængsel og i direktoratets cirkulære af 13. september 1978 med senere ændringer.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i forlængelse af disse cirkulærer udstedt den ovenfor nævnte vejledning af 5. december 1995 om behandling af sager om disciplinærstraf mv. i kriminalforsorgens anstalter og i arresthusene.

Bestemmelserne i §§ 5-10 i cirkulæret vedrørende varetægtsarrestanter er indholdsmæssigt identiske med bestemmelserne i §§ 6-11 i cirkulæret vedrørende afsonere. I det følgende er det cirkulæret vedrørende afsonere der er anvendt.

7.1.2.

Efter cirkulærets § 6 kan den indsatte hvis der er begrundet formodning om at denne har overtrådt bestemmelser der må antages at medføre disciplinær-

straf af strafcelle, midlertidigt anbringes i forhørscelle. Anbringelse i forhørscelle kan dog efter bestemmelsen kun ske hvis det er nødvendigt til undersøgelsens gennemførelse. Hvis beslutningen er truffet af andre end institutionens leder, skal denne snarest underrettes om anbringelsen, jf. § 6, stk. 1, 2. punktum. Den indsatte skal snarest muligt orienteres om begrundelsen for anbringelsen og skal have lejlighed til at udtale sig, jf. § 6, stk. 2. Tiden tilbragt i forhørscelle skal fradrages i udståelsen af strafcelle, jf. § 6, stk. 3.

Det fremgår af vejledningens pkt. 9, sidste pind, at der i det forhørsnotat der skal udfærdiges efter cirkulærets § 9, stk. 4, jf. nedenfor, skal gøres notat om bl.a. varigheden af en eventuel forudgående forhørscelleanbringelse.

For at det er muligt at efterprøve om de øvrige bestemmelser i disciplinærstrafcirkulærets § 6 (stk. 1 og 2) er overholdt, må der efter min opfattelse gøres notat også om overholdelsen af disse bestemmelser.

Der var forhørscelleanbringelse i ét tilfælde (rapport af 11. august 1999 og forhørsprotokollen, s. 9).

Der er i forhørsnotatet gjort notat om anbringelsen i forhørscelle og tidspunktet herfor. Videre er der oplysning om at den tid som den indsatte har været forhørscelleanbragt, medregnes i den ikendte strafcelle. Det fremgår således udtrykkeligt af forhørsnotatet at der er sket fradrag for anbringelsen i den idømte disciplinærstraf, jf. cirkulærets § 6, stk. 3.

Af rapporten som ligger til grund for forhørscelleanbringelsen, fremgår det hvem der traf beslutningen om forhørscelleanbringelse, herunder at det ikke var institutionens leder (arrestforvareren). Det fremgår ikke udtrykkeligt af

rapporten om arrestforvareren blev underrettet, og i givet fald hvornår, jf. § 6, stk. 1, 2. punktum. Imidlertid afholdt arrestforvareren dagen efter forhørs-celleanbringelsen – som skete kl. 20.55 – forhør kl. 12.20 og blev således senest på det tidspunkt underrettet om anbringelsen.

I forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Nykøbing Falster har Direktoratet for Kriminalforsorgen foranlediget af mig udtalt at det er direktoratets opfattelse at underretning af institutionens leder ”dagen efter” at beslutningen er truffet, ligger inden for rammerne af ”snarest muligt” i de tilfælde hvor beslutningen om anbringelse i forhørs-celle træffes efter normal arbejdstid. For så vidt angår forhørs-celleanbringelse i weekenden, udtalte direktoratet i samme forbindelse at orientering af arresthusets leder straks mandag morgen ved forhørs-celleanbringelser i weekenden på tidspunkter hvor mandagen ikke er ”dagen efter”, efter omstændighederne vil være i overensstemmelse med cirkulærets § 6, stk. 1, 2. punktum.

Jeg tog det af direktoratet oplyste til efterretning.

Underretningen af arrestforvareren skete således inden for de tidsmæssige rammer i cirkulærets § 6, stk. 1, 2. punktum. Ud over at henlede arresthusets opmærksomhed på at der efter min opfattelse – som ovenfor anført – bør gøres notat om hvorvidt der er sket underretning, og i givet fald hvornår, foretager jeg mig ikke videre i den anledning.

Det fremgår ikke af rapporten om den indsatte har haft lejlighed til at udtale sig i forbindelse med forhørs-celleanbringelsen, jf. cirkulærets § 6, stk. 2.

Jeg beder arresthuset om at oplyse om den indsatte blev partshørt i forbindelse med anbringelsen, og om at vedlægge eventuelle notater herom.

Forhørscelleanbringelse forudsætter som anført i cirkulærets § 6, stk. 1, at det er "nødvendigt af hensyn til undersøgelsens gennemførelse".

Der ses ud fra oplysningerne i forhørsnotatet ikke at være foretaget undersøgelser i tidsrummet mellem forhørscelleanbringelsen og forhøret.

Jeg beder arresthuset om en udtalelse om grundlaget for anbringelse i forhørscelle set i relation til betingelsen om at anbringelsen skal være nødvendig af hensyn til undersøgelsens gennemførelse.

7.1.3.

Disciplinærsager skal behandles hurtigst muligt, jf. cirkulærets § 7, stk. 2.

I forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Nykøbing Falster har jeg udtalt at forhør der afholdes op til tre dage efter indberetningen, efter min opfattelse for så vidt er i overensstemmelse med § 7, stk. 2. Jeg har samtidig bedt Direktoratet for Kriminalforsorgen om en udtalelse om hvor grænsen ligger i bestemmelsen (når der ikke foreligger særlige omstændigheder der gør at forhør ikke kan afholdes inden for tre dage, f.eks. at den indsatte på grund af bortgang eller lignende er fraværende fra institutionen). Direktoratet har i en udtalelse af 1. december 1999 bl.a. anført følgende:

”Cirkulærets § 7, stk. 2, vedrører alle de sagsbehandlingsskridt, der findes påkrævet, for at disciplinærsagen kan gennemføres, jf. § 7, stk. 1.

I en række tilfælde vil det være påkrævet at indhente yderligere indberetninger eller foretage afhøringer af personale eller medindsatte. Disse sagsbehandlingsskridt vil almindeligvis foretages inden forhøret af den indsatte, jf. herved cirkulærets § 9. Endvidere kan det i en række situationer være nødvendigt at foretage genafhøring af såvel den indsatte som af vidner.

Det er direktoratets opfattelse, at der allerede af disse grunde ikke kan fastsættes en fast øvre grænse for, hvor lang tid der må gå inden (endeligt) forhør af den indsatte. Der henses her bl.a. til, at personale, der skal afhøres, kan have tjenestefri, være på ferie etc.

Det er dog direktoratets opfattelse, at der altid snarest skal foretages en gennemlæsning af en indberetning, når denne modtages, med henblik på en vurdering af, hvorledes sagens videre behandling skal tilrettelægges, således at yderligere bevisoptagelse kan ske hurtigst muligt.

Det er endvidere direktoratets opfattelse, at forhør af den indsatte bør ske hurtigst muligt, således at den indsatte endnu har det passerende i frisk erindring, da dette findes at have betydning for den indsattes mulighed for at forsvare sig og fremkomme med fyldestgørende oplysninger til brug for disciplinærsagens afgørelse.”

Med den bemærkning at min anmodning om en udtalelse om grænsen netop vedrørte den situation hvor der ikke er særlige omstændigheder til hinder for afholdelse af forhør (f.eks. fravær af personale/indsatte der skal afhøres), tog jeg det af direktoratet oplyste til efterretning. Jeg tilkendegav samtidig at jeg er enig med direktoratet i at forhør af den indsatte bør ske hurtigst muligt under hensyntagen til eventuel yderligere efterforskning.

Ved vurderingen af spørgsmålet om den tidsmæssige behandling af sagen må der efter min opfattelse i øvrigt lægges vægt på om den indsatte i forbindelse med det disciplinære forhold er hensat i forhørs-celle eller foreløbigt enrum.

Fire af sagerne er behandlet den samme dag som indberetningen, en af sagerne er behandlet den samme dag som den pågældende returnerede efter udeblivelse fra udgang, fire af sagerne er behandlet dagen efter indberetningen, en sag er behandlet to dage efter indberetningen, og to sager (forhørsprotokollen, s. 17 og s. 25) er behandlet tre dage efter at de indsatte som følge af indberetningerne (forud for forhøret) blev foreløbigt enrumsanbragt.

Under henvisning til at de pågældende var foreløbigt enrumsanbragt, beder jeg arresthuset om at oplyse årsagen til at de to sidstnævnte sager først blev behandlet tre dage efter at de indsatte som følge af indberetningerne (forud for forhøret) blev foreløbigt enrumsanbragt.

7.1.4.

§ 9 i disciplinærstrafcirkulæret har følgende indhold:

"§ 9. I disciplinærsager i øvrigt gøres den indsatte bekendt med, hvad der er indberettet, og orienteres i hovedtræk om, hvad der måtte være fremkommet under eventuelle afhøringer i sagen.

Stk. 2. Afgørelsen træffes under den indsattes tilstedeværelse, efter at han har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 3. Alle afhøringer skal overværes af en af institutionens funktionærer.

Stk. 4. Om disciplinærsagens gennemførelse gøres notat i en særlig protokol. Notatet skal indeholde en gengivelse af det indberettede og de afgivne forklaringer, der skal protokolleres, medens vedkommende er til stede. Protokollatet søges affattet således, at det kan godkendes af den pågældende. Notatet skal endvidere indeholde oplysning om, hvilke bestemmelser der anses overtrådt, på hvilket grundlag dette anses for bevist og oplysning om afgørelsen."

I alle forhørsnotaterne er der refereret fra de rapporter (indberetninger) som ligger til grund for sagerne. Af 11 af forhørsnotaterne fremgår det desuden at

der ”til forhøret er fremlagt rapport”. Alle de forhørte indsatte har i større eller mindre omfang forholdt sig til oplysningerne i indberetningerne.

Jeg lægger herefter til grund at de indsatte enten ved skriftligt eller mundtligt referat forud for at afgørelserne blev truffet, blev gjort bekendt med det indberettede, jf. cirkulærets § 9, stk. 1. De indsatte har endvidere haft lejlighed til at udtale sig herom, jf. § 9, stk. 2.

Jeg lægger på denne baggrund til grund at der i alle tilfælde er sket fornøden partshøring over indberetningerne efter cirkulærets § 9, stk. 1 og 2, og forvaltningslovens § 19.

Af forhørsnotatet s. 27 i forhørsprotokollen fremgår det at den indsatte under forhøret nægtede den tilståelse (om medvirken til flugtforsøg) som han ifølge en indberetning af 26. marts 2000 den samme dag havde aflagt, og oplyste at de effekter (egnede til brug i forbindelse med flugtforsøg) som ifølge en visitationsrapport af 26. marts 2000 var blevet fundet på hans celle, havde været der da han flyttede ind. Af forhørsnotatet fremgår det videre at forhørslederen på den baggrund havde samtaler med dels den fængselsfunktionær som indberettede forholdet, dels den fængselsfunktionær som havde visiteret den indsattes celle før han flyttede ind. Den indsatte blev herefter (mundtligt) foreholdt forklaringen som den indberettende funktionær havde afgivet, mens den anden funktionærs forklaring (så vidt ses) ikke blev forelagt den indsatte før der blev truffet afgørelse i sagen.

Jeg beder arresthuset om at oplyse hvorfor den indsatte ikke blev orienteret om begge vidneforklaringer og dermed ikke fik lejlighed til at udtale sig om dem, jf. ovennævnte cirkulæres § 9, stk. 1 og 2, og forvaltningslovens § 19.

Jeg bemærker i den forbindelse at der efter forvaltningslovens § 19 alene skal ske partshøring over de pågældende oplysninger hvis de ”er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse”, og at der i bevisbedømmelsen i sagen (tilsyneladende) ikke er lagt vægt på den vidneforklaring som (så vidt ses) ikke blev foreholdt den indsatte.

Da det i forhørsnotaterne i alle tilfælde afslutningsvis er angivet på hvilket tidspunkt forhørene sluttede, lægger jeg endvidere til grund at de indsatte har været til stede (også) mens afgørelsen blev truffet, jf. cirkulærets § 9, stk. 2.

7.1.5.

Alle afhøringer skal overværes af et vidne, jf. disciplinærstrafcirkulærets § 9, stk. 3, og det skal af forhørsprotokollen med navn og titel fremgå hvem der har fungeret som vidne, jf. vejledningens pkt. 10.

Dette er angivet i samtlige tilfælde.

Den funktionær der har foretaget indberetningen, eller andre der har været involveret i forholdet, må ifølge vejledningens pkt. 8 ikke fungere som vidne i sagen. Er der ikke andre personalemedlemmer til stede, bør forhøret udsættes medmindre den indsatte ønsker forhøret gennemført, eller særlige omstændigheder taler imod en udsættelse af forhøret.

I samtlige sager var vidnet forskelligt fra indberetteren eller andre der havde været involveret i forholdet.

7.1.6.

Der er i alle sager gjort notat om disciplinærsagens gennemførelse, jf. cirkulærets § 9, stk. 4, 1. punktum.

7.1.6.1.

Nærmere regler om den protokol der skal anvendes efter denne bestemmelse, findes i disciplinærstrafvejledningens pkt. 10. Heraf fremgår det at kravet om en "særlig protokol" kan opfyldes ved at anvende et ringbind under forudsætning af at der sker fortløbende sidenummerering. Hvis en side ikke er helt udfyldt, bør det ifølge vejledningen markeres med en lodret streg fra sidste sætning og siden ud.

De fire forhør er noteret på særskilte sider og skrevet på maskine/pc, og jeg går ud fra at de herefter er indsat i ringbind.

Der er foretaget fortløbende, håndskreven nummerering af siderne i forhørsprotokollen (ringbindet). Siderne i de enkelte forhør indgår således i den fortløbende nummerering.

I forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Herning har direktoratet efter forespørgsel fra mig udtalt følgende:

”...

Det er direktoratets opfattelse, at kravet om fortløbende paginering ikke kan opfyldes ved nummerering af det enkelte forhørsudskrift. Baggrunden for kravet om fortløbende paginering er, at det bør sikres, at det kan konstateres, at der ikke er bortkommet/fjernet sider fra den anvendte protokol, og dette sikres

ikke ved den foretagne nummerering, som ikke angiver, hvor mange sider den enkelte forhørsudskrift består af.

Direktoratet har over for arresthuset tilkendegivet, at den foretagne nummerering for fremtiden bør suppleres med fortløbende paginerings af de enkelte sider.

...”

Jeg har meddelt Direktoratet for Kriminalforsorgen at jeg er enig med direktoratet i at der skal foretages fortløbende nummerering af samtlige sider i forhørsprotokollen.

Ved den fremgangsmåde som Arresthuset i Rønne anvender, foretages der en fortløbende nummerering af samtlige sider i forhørsprotokollen. De fastsatte krav herom er således opfyldt.

Bortset fra forhørsnotatet i forhørsprotokollen, s. 5 og 6 er der i alle tilfælde efter den sidste sætning foretaget markering med først en vandret streg og derefter en diagonal streg på ikke helt udfyldte sider.

Idet de vandrette og diagonale streger tjener samme formål som en lodret streg, og idet jeg går ud fra at sagen uden streger er udtryk for et enkeltstående tilfælde, foretager jeg mig ikke mere i den anledning.

Efter vejledningens pkt. 10 skal dato for indberetningen og øvrige dokumenter der fremlægges til protokollen, tydeligt fremgå af protokollen.

I alle sager er der forholdt i overensstemmelse hermed.

Det skal efter vejledningens pkt. 10 endvidere fremgå af protokol-
len om den indsatte har godkendt gengivelsen af sin forklaring.

I alle sager er det anført at den indsatte har godkendt sin forklaring.
I sagen i forhørsprotokollen, s. 27ff er det dog ikke angivet om den
indsatte har godkendt den forklaring som han afgav i den sidste del
af forhøret, som blev udsat med henblik på at indhente yderligere
oplysninger.

Dette burde have fremgået.

I to af sagerne er det anført at forklaringen blev oplæst og godkendt.

*Idet jeg går ud fra at det i forhørsprotokollen anførte om at de indsatte har godkendt deres forklarin-
ger, er udtryk for at de indsatte efter at have fået gengivet/refereret deres forklaringer tilkendegav at
forklaringerne som refereret kunne godkendes, har jeg ikke nogle bemærkninger til dette spørgsmål.*

Derudover skal protokollen underskrives af forhørslederen.

Der er forholdt i overensstemmelse hermed i alle sagerne.

Efter vejledningens pkt. 10 bør vidnets godkendelse af protokollens indhold endvidere fremgå af protokollen, eventuelt ved vidnets underskrift.

Kun i én af de 12 sager (forhørsprotokollen, s. 31) har vidnet skrevet under. Derudover fremgår vidnets godkendelse ikke af nogen af sagerne.

Dette må jeg anse for beklageligt. Jeg henstiller at arresthuset i fremtiden vil sørge for at vidnets godkendelse fremgår af protokollen.

7.1.6.2.

Ifølge vejledningens pkt. 9 skal notatet indeholde "en begrundelse, der opfylder kravene i forvaltningslovens § 24", dvs. de krav der gælder for indholdet af begrundelser for skriftlige afgørelser.

Notatet (begrundelsen) skal for det første indeholde oplysninger om de faktiske omstændigheder der er tillagt betydning for afgørelsen, herunder en gengivelse af det indberettede og de afgivne forklaringer, jf. pkt. 9, 1. pind.

I alle forhørsnotaterne er der en gengivelse af det indberettede og de afgivne forklaringer. I sagen i forhørsprotokollen, s. 31 som vedrører udeblivelse fra udgang, stammer oplysningerne om udeblivelsen fra to døgnrapporter. Disse rapporter har jeg ikke modtaget kopi af. Jeg går dog ud fra at det gengivne er i overensstemmelse med indholdet af de pågældende døgnrapporter.

For det andet skal det fremgå af notatet hvad der anses for bevist og ikke bevist, og hvad der i bevisbedømmelsen er lagt vægt på, jf. cirkulærets § 9, stk. 4, sidste punktum, og vejledningens pkt. 9, 2. og 3. pind.

Tre af sagerne (forhørsprotokollen, s. 9, 17 og 31) vedrører udeblivelse fra udgang hvor der ikke var spørgsmål om bevisbedømmelse for så vidt angår selve udeblivelsen, der var umiddelbart konstaterbar. Det vil således med hensyn til angivelse af bevisgrundlaget være tilstrækkeligt at henvise hertil. Det har arresthuset gjort ved at henvise til rapporterne hvori bl.a. tidspunkterne for de indsatte udeblivelse og returnering til arresthuset er anført. Alle de tre indsatte erkendte i øvrigt udgangsmisbrug.

I flere af de øvrige sager (forhørsprotokollen, s. 5, 11, 19, 21 og 23) erkendte de indsatte (ligeledes) de pågældende forhold.

Den indsatte erkendelse indebærer at nærmere bevisførelse ikke er fornøden, men der skal fortsat ske en bevisbedømmelse. Det vil dog være tilstrækkeligt at henvise til at den indsatte har erkendt forholdet.

I sagerne er der henvist til de fremlagte rapporter og den indsatte egen forklaring.

Efter min opfattelse vil det være mest korrekt udtrykkeligt at angive at den indsatte har "erkendt" forholdet, i stedet for at henvise til den indsatte "forklaring", som kan indeholde (og ofte indeholder) mere end en erkendelse.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 13 erkendte den indsatte besiddelse af en tilvirket hashvandpibe mens han benægtede kendskab til en lille klump hash som ved visitation var fundet på hans celle. Forhørslederen lagde den indsattes forklaring til grund og fandt det således ikke bevist at hashklumpen tilhørte indsatte, hvilket i overensstemmelse med vejledningen fremgår af forhørsnotatet.

Sagen i forhørsprotokollen, s. 15 vedrørte besiddelse af 11,27 g hash som blev fundet ved en rectalundersøgelse af indsatte. Af forhørsnotatet fremgår det at rectalundersøgelsen blev foretaget umiddelbart efter at den indsatte havde haft besøg på grund af mistanke om indsmugling. Den indsatte havde under forhøret ikke nogle kommentarer til det i notatet refererede forløb og afgav ikke nogen forklaring. Der blev ikke foretaget nogen bevisbedømmelse af hvordan den indsatte var kommet i besiddelse af den pågældende mængde hash. Imidlertid blev den indsatte bl.a. ikendt besøgs- og brevkontrol. Samtidig blev der fastsat nærmere retningslinier for hyppigheden af besøg, den tidsmæssige udstrækning af besøg og den indsattes adgang til toilet under besøg. Hvilke faktiske forhold/oplysninger der er lagt til grund for disse beslutninger, fremgår ikke udtrykkeligt af forhørsnotatet.

For så vidt angår de nævnte foranstaltninger, er begrundelsespligten efter min opfattelse ikke opfyldt. Dette er beklageligt.

Af forhørsprotokollen, s. 25 fremgår det at den indsatte i forbindelse med en visitation – hvor der på hans person blev fundet en

mængde hash og nogle tabletter samt på hans celle et hashpibehoved – til indberetteren forklarede at han havde haft det hele med ved indsættelsen. Under forhøret forklarede den indsatte derimod at det fundne hash og tabletterne var noget som han havde fundet i et stykke sæbe som han inden indsættelsen havde fået foræret af nogle venner, og at han således ikke ved indsættelsen havde været klar over besiddelsen af de ulovlige effekter. Samtidig forklarede den indsatte at han ikke kendte noget til hashpibehovedet. Af bevisbedømmelsen fremgår det at forhørslederen ”på baggrund af ovenstående” anså det for bevist at den indsatte havde været i besiddelse af hash og tabletter, og derfor traf beslutning om enrumsanbringelse.

Jeg går på denne baggrund ud fra at det alene er besiddelsen af de pågældende effekter, og ikke spørgsmålet om hvorvidt den indsatte var klar over indsmuglingen af effekterne, som er lagt til grund for afgørelsen. Jeg går endvidere ud fra at forhørslederen ikke anså besiddelsen af hashpibehovedet for bevist.

I overensstemmelse med vejledningen burde det i forhørsnotatet udtrykkeligt have været anført også hvad forhørslederen ikke anså for bevist, herunder (i givet fald) forsætlig indsmugling af hash og tabletter samt besiddelsen af hashpibehovedet.

I sagen vedrørende et flugtforsøg fremgår det af forhørsprotokollen, s. 27 at den indsatte i forbindelse med en visitation – hvor der på hans celle blev fundet et metalrør tilvirket som mejsel, en svensk-nøgle og en tilvirket vandpibe – til personalet som foretog visitationen, havde erkendt at han sammen med en medindsat havde med-

virket til flugtforsøg. Den indsatte have i den samme forbindelse vist gemmestedet for en nedstryger. Under forhøret forklarede den indsatte at hashvandpiben ikke var hans. Videre forklarede den indsatte at han havde fundet den tilvirkede mejsel på en celle som han tidligere beboede, og at han havde medbragt den derfra. Om svensknøglen og nedstrygeren forklarede den indsatte at genstandene havde ligget på hans celle da han flyttede ind. Den indsatte nægtede medvirken til flugtforsøg og anførte at indberetteren måtte have misforstået hans tidligere forklaring.

Forhørslederen havde herefter en samtale med en fængselsfunktionær (herefter kaldet FF 1) som i sin tid havde visiteret den indsattes celle inden han flyttede ind. FF 1 oplyste at de pågældende genstande ikke var på cellen da den indsatte flyttede ind. Videre havde forhørslederen en samtale med den indberettende fængselsfunktionær (herefter kaldet FF 2) over for hvem den indsatte havde erkendt besiddelsen af effekterne og flugtforsøget. FF 2 henholdt sig til rapporten som lå til grund for forhøret. Videre oplyste FF 2 at den indsatte i samme forbindelse havde oplyst at han havde fortrudt flugtforsøget, og at den indsatte havde oplyst at han ikke havde afleveret værktøjet fordi han måske altid senere kunne få brug for det.

Forhørslederen foreholdt herefter FF 2's forklaring for den indsatte. Den indsatte fastholdt den forklaring som han tidligere havde afgivet under forhøret. Af bevisbedømmelsen fremgår følgende:

” ...

Under henvisning til rapporten samt [FF 2's] forklaring anses det for godtgjort, at indsatte har gjort sig skyldig i overtrædelse af ... ved at forsøge at unddrage sig den fortsatte varetægtsfængsling.

Der foretages ikke yderligere for så vidt angår det at indsatte er indberettet for overtrædelse af ved at være fundet i besiddelse af remedier til brug for hashrygning.

...”

Forhørslederen tilsidesatte således den indsattes forklaring for så vidt angik flugtforsøget, og lagde i stedet vægt på rapporten og FF 2's supplerende forklaring.

Efter min opfattelse er der foretaget en tilstrækkelig bevisførelse og bevisbedømmelse vedrørende dette spørgsmål. Forhørslederen kunne have angivet den foretagne afvejning ved udtrykkeligt at anføre at hun på grund af nogle bestemte forhold mente at FF 2's forklaring var mere sandsynlig end den indsattes, som hun derfor tilsidesatte.

Det fremgår ikke om baggrunden for at forhørslederen ikke valgte at foretage videre vedrørende spørgsmålet om besiddelse af rygeremediet, var at hun ikke anså besiddelsen for bevist idet hun lagde den indsattes forklaring til grund, eller om hun opgav sagen af andre årsager.

Det burde i henhold til vejledningen have fremgået om besiddelsen af rygeremediet ansås for bevist eller ikke bevist.

For det tredje skal notatet indeholde oplysninger om hvilke bestemmelser der anses for overtrådt – med angivelse af loven, bekendtgørelsen eller cirkulæret samt ved præcis angivelse af §, stk., litra eller nr. etc., jf. cirkulærets § 9, stk. 4, sidste punktum, og vejledningens pkt. 9, 4. pind. Det er i den forbindelse anført at det i sager vedrørende indtagelse af euforiserende stoffer vil være tilstrækkeligt at henvise til lov om euforiserende stoffer uden at henvise til bilaget til bekendtgørelsen om euforiserende stoffer idet det ikke i alle tilfælde er muligt at fastslå arten af indtagne stoffer.

I sagerne i forhørsprotokollen, s. 5, 11, 13, 19, 21 og 23 er det angivet at de indsatte har overtrådt fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 3, og i et tilfælde den tilsvarende bestemmelse i varetægtsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, jf. arresthusets husorden, ved at være i besiddelse af hash og/eller remedier til rygning af hash og i et tilfælde tillige medicin. I sagen i forhørsprotokollen, s. 25 er det angivet at den indsatte har overtrådt bl.a. fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 3 (arresthusets orden og sikkerhed), ved at være i besiddelse af 11 g hash og otte tabletter.

§ 19, stk. 3, i fuldbyrdelsesbekendtgørelsen og § 18, stk. 3, i varetægtsbekendtgørelsen angiver at de indsatte skal overholde de bestemmelser som institutionens leder har fastsat af ordens- og sikkerhedshensyn. De indsatte kan ikke overtræde disse bemyndigelsesbestemmelser, men alene de bestemmelser som institutionen har fastsat efter disse bestemmelser. Der skal derfor også henvises til de herefter fastsatte bestemmelser. Henvisningen skal være præcis.

Arresthuset har ikke præcist angivet hvilke bestemmelser i husordenen der anses for overtrådt. I sagen s. 25 i forhørsprotokollen henvises endvidere blot til arresthusets orden og sikkerhed og således ikke til konkrete bestemmelser i husordenen eller andre steder.

Af husordenen (som jeg lægger til grund er den såkaldte "Vejledning vedrørende ophold i Rønne Arrest") fremgår det imidlertid heller ikke at besiddelse af effekter som de pågældende er ulovlig. Husordenens/vejledningens pkt. 20 lyder således:

"Visitation: Din celle og ejendele vil blive undersøgt både ved indsættelse og i dagligdagen, og du vil også blive undersøgt ved besøg. Det understreges desuden at det er forbudt at indtage, besidde eller fabricere alkohol og ligeledes remedier til fremstilling af alkohol, det er også ulovligt at producere ryge-remedier til hash eller lignende. Overtrædelse vil medføre disciplinærstraf."

Heller ikke blandt det øvrige materiale som jeg har modtaget fra arresthuset, er der udtrykkelige regler der forbyder besiddelse og indtagelse af hash eller andre euforiserende stoffer.

Af den rapport som Direktoratet for Kriminalforsorgens interne rejseinspektion afgav i oktober 1998 om besøg af Arresthuset i Rønne den 10. juni 1998, fremgår under pkt. 11.1. s. 11 følgende:

"...

Rejseinspektionen anbefalede, på baggrund af arresthusets disciplinærsager, at det af folderen klart fremgår at det ikke er tilladt at besidde og/eller tilvirke alkohol i arresthuset samt at besiddelse og/eller

tilvirkning af alkohol og/eller fund af rygeremedier til brug ved hashrygning, vil kunne medføre en disciplinærstraf af strafcelle eller bøde.
...

Jeg henstiller at arresthuset nu i husordenen får tilføjet at også indtagelse og besiddelse af hash eller andre euforiserende stoffer som ikke er ordineret af en læge, er ulovlig. Jeg beder om underretning når det er sket. Jeg går endvidere ud fra at arresthuset herefter i fremtiden vil foretage en mere præcis angivelse af de bestemmelser (i husordenen) der anses for overtrådt, jf. vejledningens pkt. 9, 4. pind.

I fire af de ovennævnte sager (forhørsprotokollen, s. 13, 19, 21 og 31) er det tillige korrekt anført at de indsatte ved de nævnte besiddelser har overtrådt fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 2, eller den tilsvarende bestemmelse i varetægtsbekendtgørelsens § 18, stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer.

Også i to af de sager som endte med enrumsanbringelse (forhørsprotokollen, s. 15 og 25), er der korrekt henvist til at de indsatte ved besiddelse af hash har overtrådt fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer.

I den sidste (forhørsprotokollen, s. 27) af de tre sager som endte med enrumsanbringelse, har arresthuset korrekt henvist til varetægtsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, sidste led. Bestemmelsen indeholder for unddragelsestilfældes vedkommende retsgrundlaget både for den overtrådte bestemmelse og sanktionen.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 11 er det anført at den indsatte har overtrådt ”fuldbyrdelsesbekendtgørelsen § 20, jfr. § 6 i effektcirkulæret ved at ha’ været i besiddelse af en mobiltelefon.”

Dette er en forkert henvisning. Den korrekte hjemmelsangivelse er fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 20, jf. effektcirkulærets (Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 17. december 1980 med senere ændringer om de indsattes adgang til udlevering af egne effekter mv. og anvendelse af penge) § 6a, stk. 3, jf. stk. 1, 2. punktum.

Notatet skal endelig for det fjerde indeholde en præcis angivelse af hjemlen for den reaktion (straf eller anden foranstaltning) som disciplinærsagen resulterer i (lov, bekendtgørelse, cirkulære, §, stk., litra eller nr. etc.), jf. vejledningens pkt. 9, 5. pind.

Hjemlen for ikendelse af disciplinærstraf findes i straffelovens § 47 og fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 33, 1.-3. pind, for så vidt angår afsonere, og i retsplejelovens § 775, stk. 1, og varetægtsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, 1.-3. pind, for så vidt angår varetægtsarrestanter.

Der må således i sager der udmunder i en disciplinærstraf, henvises til fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 33 eller varetægtsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Hvis sagen ikke munder ud i en disciplinærstraf, men i en anden foranstaltning (f.eks. enrumsanbringelse), må der henvises til det relevante retsgrundlag for denne foranstaltning.

For så vidt angår sager der udmunder i en disciplinærstraf, har Direktoratet for Kriminalforsorgen i forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Herning tilkendegivet at kravet i vejledningen om at notatet skal opfylde forvaltningslovens § 24, også omfatter angivelse af disciplinærstrafcirkulærene for henholdsvis indsatte og vare-tægtsarrestanter, herunder reglerne om udmåling af disciplinærstraffen i cirkulærets §§ 2 (for så vidt angår bøde) og 3 (for så vidt angår strafcelle).

Jeg tog det af direktoratet oplyste til efterretning.

I sagerne i forhørsprotokollen, s. 5, 11, 19, 21 og 23 hvor alle de indsatte blev ikendt strafcelle for besiddelse af hash og/eller remedier til rygning af hash og i et tilfælde tillige medicin, er der henvist til § 33 i fuldbyrdelsescirkulæret.

I sagerne i forhørsprotokollen, s. 9, 17 og 31 hvor de indsatte i forbindelse med udgang udeblev fra fortsat strafudståelse, er der ligeledes henvist til § 33 i fuldbyrdelsescirkulæret.

For at henvisningerne er helt præcise, skulle der have været henvist til 2. pind for så vidt angår besiddelsen af ulovlige effekter, og til 3. pind for så vidt angår udgangsmisbruget/unddragelsen af den fortsatte strafudståelse.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 5 hvor den indsatte blev ikendt betinget strafcelle og bøde, er der henvist til ”disciplinærcirkulæret § 1-3”.

Den præcise hjemmel i disciplinærstrafcirkulæret for ikendelse af bøde og strafcelle er § 1, stk. 1, 2. punktum.

I de øvrige sager hvor der blev ikendt disciplinærstraffe (i alle tilfælde af strafcelle), er der korrekt henvist til reglerne om udmåling af straffen i disciplinærstrafcirkulærets § 3.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 13 hvor den pågældende varetægtsarrestant fik en advarsel, er der korrekt henvist til hjemmelsgrundlaget i varetægtsbekendtgørelsens § 38, stk. 2.

I to af de tre sager om misbrug af udgang (forhørsprotokollen, s. 9 og 31) er der dels korrekt henvist til straffelovens § 46, stk. 2, og strafberegningscirkulærets (cirkulære af 29. juni 1973 med senere ændringer om beregningen af frihedsstraf og om forhold der midlertidigt afbryder straffuldbyrdelsen) § 8, stk. 2, for så vidt angår tillæg af den tid som de indsatte havde unddraget sig for strafudståelsen, dels anført at ”såfremt der senere skal tages stilling til en evt. udgang, vil dette misbrug blive taget med i arresthusets overvejelser/sagsbehandling.” Sidstnævnte følger af udgangscirkulærets (Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 18. marts 1986 om udgang til indsatte) § 4, stk. 1, jf. stk. 3.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 17 er der ikke gjort opmærksom på misbrugets eventuelle fremtidige betydning.

For så vidt angår misbrugets betydning for eventuelle fremtidige tilladelser til udgang, havde kravet om præcisering været fuldstændig opfyldt ved en henvisning til udgangscirkulærets § 4, stk. 1, jf. stk. 3. Også i sagen om udgangsmisbrug i forhørsprotokollen, s. 17 burde der have været henvist til konsekvensen for eventuelle fremtidige udgange og bestemmelserne herom i udgangscirkulæret.

I sagerne i forhørsprotokollen, s. 15, 25 og 27 som endte med enrumsanbringelse, er der korrekt henvist til de relevante bestemmelser i enrumscirkulæret.

I sagen i forhørsprotokollen, s. 15 blev den indsatte ud over enrumsanbringelse ikendt brev- og besøgskontrol. I forhørsprotokollen er der henvist til cirkulæret om brevveksling og besøg (Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 18. december 1980 om adgang til brevveksling og besøg mv.), §§ 5 og 19. Samtidig fremgår det at den indsatte blev orienteret om at hans breve ville blive læst af arrestforvareren, og at hans besøg ville blive overværet af en fængselsfunktionær.

For at henvisningerne er tilstrækkeligt præcise, skulle der have været henvist til §§ 5, stk. 1, og 19, stk. 1, 2. punktum, i det nævnte cirkulære.

7.1.7.

Af vejledningens pkt. 4 fremgår det at der ved et forhørs begyndelse skal vejledes om fem nærmere opregnede rettigheder. Det drejer sig om retten til at lade sig bistå af andre, retten til aktindsigt i sagsakterne, retten til at udtale sig inden der træffes afgørelse, retten til ikke at godkende forhørslederens re-

ferat af sin forklaring og retten til at få udleveret kopi af notatet om disciplinærsagen. Det skal efter vejledningens pkt. 9, 7. pind, fremgå af notatet i forhørsprotokollen hvad den indsatte er vejledt om.

I alle tilfælde er den indsatte vejledt om:

”... sine rettigheder, herunder retten til at lade sig bistå af andre, retten til aktindsigt, ret men ikke pligt til at udtale sig, retten til ikke at godkende referatet samt retten til at få en kopi heraf.”

Den anvendte formulering fremstår som om den indsatte alene er vejledt om at han kan få en genpart af referatet af sin forklaring, jf. konteksten til ordet ”heraf”. Den indsatte har ret til at få en kopi af hele notatet om disciplinærsagen.

Idet jeg går ud fra at arresthuset i fremtiden vil give udtrykkelig vejledning om retten til at få kopi af hele notatet, og at (standard)teksten i forhørsnotatet rettes til, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette forhold.

7.1.8.

Efter fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 28, stk. 2, varetægtsbekendtgørelsens § 29, stk. 2, og vejledningens pkt. 13 skal den indsatte vejledes om klageadgangen til Direktoratet for Kriminalforsorgen. I vejledningens pkt. 13 er det angivet at den indsatte skal vejledes om adgangen til at klage over (både "sagens behandling og afgørelse". Det er samtidig angivet at den indsatte bør opfordres til at sende en eventuel klage gennem anstalten.

I alle forhørssager er der ”orienteret om at sagen kan indbringes for Direktoratet for Kriminalforsorgen”. Den indsatte ses dog ikke samtidig at være blevet opfordret til at sende en eventuel klage gennem arresthuset.

Idet jeg går ud fra at arresthuset i fremtiden er opmærksom på dette forhold, foretager jeg mig ikke mere vedrørende dette punkt.

7.1.9.

Efter vejledningens pkt. 11, sidste afsnit, skal den indsatte orienteres om en eventuel politianmeldelse af det indberettede. Om denne orientering skal der gøres notat i journalen eller i forhørsprotokollen.

Der er sket politianmeldelse i to af sagerne (forhørsprotokollen, s. 15 og 25). I begge sager fremgår det af forhørsprotokollen at der er sket politianmeldelse, og at den indsatte er gjort bekendt hermed.

I begge sagerne er det i forhørsprotokollen anført at den ”Indsatte er orienteret om at undertegnede ikke vil foretage en egentlig afhøring af ham, da han er politianmeldt og det er politiet der efterforsker sagen.” Begge de indsatte blev anbragt i enrum i henhold til enrumscirkulærets § 2, stk. 2, nr. 3.

Jeg beder arresthuset om at oplyse nærmere om meningen med og baggrunden for at de indsatte blev gjort bekendt med at der ikke ville blive foretaget en ”egentlig afhøring”.

7.1.10.

Regler om konfiskation over for afsonere findes i straffelovens § 47, stk. 3. Herefter kan der ske konfiskation af genstande som er ulovligt indført, erhvervet eller tilvirket i anstalten, medmindre genstandene tilhører nogen som ikke er ansvarlig for det ulovlige forhold. Procedurereglerne for behandling af disciplinærsager finder også anvendelse i forbindelse med konfiskation, jf. fuldbyrdelsesbekendtgørelsens § 37 og disciplinærstrafvejledningens pkt. 12, 4. afsnit.

For varetægtsarrestanter findes reglerne om konfiskation i retsplejelovens § 931, stk. 5, jf. bekendtgørelse nr. 850 af 27. oktober 1993 om udenretlig vedtagelse af konfiskation. Det følger heraf at der kan ske konfiskation af nærmere angivne genstande, herunder euforiserende stoffer og genstande der benyttes eller er bestemt til at benyttes ved indtagelse af sådanne stoffer, hvis den pågældende administrativt vedtager det. Hvis den pågældende ikke vil vedtage konfiskation, må genstandene overdrages til politiet med henblik på eventuel beslaglæggelse, jf. vejledningens pkt. 12. Effekter der ikke er omfattet af bekendtgørelsen, men som det ikke er tilladt at have i institutionen (f.eks. spiritus), er der ikke hjemmel til at konfiskere, men de kan henlægges på depot indtil løsladelsen.

(Jeg forstår det sådan at formuleringen "omfattet af bekendtgørelsen" sigter til typer af effekter der er opregnet i bekendtgørelsen. Jeg henviser til at bekendtgørelsen ikke finder anvendelse for de opregnede effekter hvis der i sagen kan blive spørgsmål om højere straf end bøde eller hæfte, jf. § 1 i bekendtgørelsen.)

Ved konfiskation af euforiserende midler gælder endvidere de særlige regler i Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 18. marts 1994 med senere ændringer om fremgangsmåden med hensyn til konfiskation af euforiserende midler der findes i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse.

Jeg kan til orientering for arresthuset oplyse at jeg i forbindelse med min inspektion af Arresthuset i Nakskov bad Direktoratet for Kriminalforsorgen om en udtalelse om hvorvidt en anstaltsleder/arrestinspektør har kompetence til at træffe afgørelse om konfiskation efter det ovennævnte cirkulære af 18. marts 1994, jf. § 1, 1. punktum, i bekendtgørelse nr. 850 af 27. oktober 1993, eller hvorvidt en sådan afgørelse alene henhører under politiet. I cirkulæret er det indledningsvis anført at "De afgørelser, der træffes efter nedenstående regler, foretages af anstaltslederen/arrestinspektøren, eller den han bemyndiger hertil." Under pkt. 1 i cirkulæret er det anført at "Afgørelse om konfiskation af euforiserende midler hos ... varetægtsfængslede, foretages i overensstemmelse med reglerne i ... § 931, stk. 5, i Lov om Rettens Pleje samt Justitsministeriets bekendtgørelse af 27. oktober 1993 om udenretlig vedtagelse af konfiskation." I § 1, 1. punktum, i bekendtgørelsen er det angivet at der i sager i hvilke der ikke bliver spørgsmål om højere straf end bøde eller hæfte, kan vedtages udenretlig konfiskation af nærmere angivne genstande. Jeg har i den forbindelse anført at udtrykket "afgørelse om konfiskation" efter ordlyden af cirkulæret af 18. marts 1994 efter min opfattelse må forstås som dækkende den afgørelse der skal træffes vedrørende spørgsmålet om hvorvidt bekendtgørelsen om udenretlig vedtagelse af konfiskation finder anvendelse – dvs. afgørelsen af hvorvidt der i sagen bliver spørgsmål om højere straf end bøde eller hæfte. (Jeg har herved forudsat at bekendtgørelsen i

øvrigt finder anvendelse idet der er tale om effekter der er direkte opregnet i bekendtgørelsen.)

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i brev af 16. december 1999 til mig bl.a. udtalt følgende:

” ...

Det er direktoratets opfattelse, at afgørelsen af om, hvorvidt bekendtgørelsen om udenretlig vedtagelse af konfiskation finder anvendelse, henhører under anklagemyndigheden/politiet, og at arresthuset således i disse sager skal fungere som ekspeditionskontor for fremsendelse af varetægtsarrestantens vedtagelse til politiet.

Når det i direktoratets cirkulæreskrivelse af 18. marts 1994 om fremgangsmåde med hensyn til konfiskation af euforiserende midler, der findes i kriminalforsorgens anstalter og arresthusene er anført, at de afgørelser, der træffes efter de pågældende regler, foretages af anstaltslederen/arrestinspektøren, eller den han bemyndiger hertil, skal dette således forstås sådan, at afgørelserne for så vidt angår afsonere i overensstemmelse med reglerne i straffelovens § 47, stk. 3, jfr. § 37, jfr. §§ 34-35 i Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgens bekendtgørelse af 21. juni 1973 om fuldbyrdelse af frihedsstraf kan træffes af anstaltslederen eller den, han bemyndiger til på sit ansvar at udøve den disciplinære myndighed. For så vidt angår varetægtsfængslede træffes de formelle afgørelser af arrestinspektøren i den pågældendes egenskab af politimester.”

Jeg er endvidere bekendt med at Direktoratet for Kriminalforsorgen i brev af 28. oktober 1996 til arrestinspektøren ved Arresthuset i Århus har anført bl.a. følgende:

”... der rejst spørgsmål om hjemmelen til, i tilfælde hvor arrestanten ikke vil give samtykke til konfiskation, at inddrage euforiserende stoffer hos varetægtsarrestanter med henblik på at overdrage disse til politiet. I den anledning skal direktoratet meddele, at eftersom besiddelse af euforiserende stoffer er strafbart, kan inddragelse af disse ske i medfør af retsplejelovens § 825, stk. 1, 3. pkt. Af § 825, stk. 1,

4. pkt., fremgår det, at genstande, som er beslaglagt i medfør af den nævnte bestemmelse, uopholdeligt skal afleveres til politiet”.

Jeg tog det af direktoratet oplyste og anførte til efterretning.

Der er i fem tilfælde (forhørsprotokollen, s. 5, 11, 19, 21 og 23) hos personer som udstod fængselsstraf (afsonere), fundet ulovlige rygeremedier i form af ”vandpiber”. I tre af disse tilfælde blev der endvidere fundet ”hashmix”. I alle tilfældene er det i forhørsprotokollen med korrekt henvisning til straffelovens § 47, stk. 3, angivet at de fundne effekter konfiskeres med henblik på destruering.

I et af disse tilfælde (forhørsprotokollen, s. 11) blev der endvidere fundet en mobiltelefon, et rygehoved og nogle tabletter (i alt ni). I forhørsnotatet er det anført at disse effekter ”henlægges på indsattes depot til udlevering ved løsladelsen.”

I sagen i forhørsprotokollen, s. 13 der vedrørte en varetægtsarrestant, blev en vandpibe konfiskeret med henblik på destruering. Det fremgår ikke om arrestanten ”vedtog” konfiskationen. Der er heller ikke henvist til retsgrundlaget for den trufne afgørelse om konfiskation.

Dette er beklageligt. Jeg henleder arresthusets opmærksomhed på det ovenfor beskrevne retsgrundlag for konfiskation af genstande fra varetægtsarrestanter. Herudover foretager jeg mig ikke mere i den anledning.

I de to sager hvor der skete politianmeldelse (forhørsprotokollen, s. 15 og 25), blev de ved henholdsvis rectalundersøgelse og visitation fundne effekter overgivet til politiet.

7.1.11.

Efter fuldbyrdelsesbekendtgørelsen § 34, stk. 1, og varetægtsbekendtgørelsens § 36, stk. 1, er den disciplinære myndighed hos institutionens leder eller den han bemyndiger til på sit ansvar at udøve den. Efter fuldbyrdelsesbekendtgørelsen § 34, stk. 1, 2. punktum, omfatter den ikke adgang til at påkende forhold der vedrører tiden hvor den indsatte endnu var undergivet reglerne for varetægtsfængslede, eller tidsrum under strafudståelsen hvor den indsatte er udleveret til politiet. Efter stk. 2 er den disciplinære myndighed ophævet under den indsattes fravær fra institutionen hvis straffuldbyrdelsen anses for afbrudt. Overføres den indsatte til fortsat strafudståelse i anden anstalt eller arresthus, overgår den disciplinære myndighed dertil, jf. § 34, stk. 4. For varetægtsarrestanter gælder tilsvarende at den disciplinære myndighed overgår hvis en varetægtsarrestant overføres til fortsat varetægtsfængsling i et andet arresthus eller en anstalt, jf. varetægtsbekendtgørelsens § 36, stk. 3.

Den disciplinære myndighed ses ikke delegeret i arresthusets interne regelsamling.

I alle sager er det arrestforvareren der har truffet afgørelse om ikendelse af disciplinærstraf.